

nesouhlasila nebo práva se nevzdávala, kde tedy mlčení nelze vykládati jinak, než jako souhlas nebo zřeknutí se. I při mlčení jako známce projevu vůle v určitém směru jest hleděti k tomu, co žádá poctivý právní styk mezi stranami (§§ 863 a 914 obč. zák.). Žalovaní musili býti tříletou nečinností žalobcovou ubezpečeni ve víře, že již nečiní nárok na znovupronájem bytu. S právním omylem žalobcovým nemohli počítati, an jim z okolností nebyl zřejmý. Právem dospěly tudíž nižší soudy, hledíce ke všem okolnostem případu a k nápadně dlouhé nečinnosti žalobce, k závěru, že tím dal mlčky najevo, že již nemá zájmu na bytu, jehož opětného pronájmu se nyní domáhá (§ 863 obč. zák.). Ustanovení § 7 (2) zákona o ochraně nájemníků nebrání, by se nájemce pro určitý již nastavší případ nevzdal výhod ustanovení zákona, zejména tedy i práva na opětný pronájem bytu podle § 1 (3) zák. o ochr. náj.

Čís. 12912.

Procesní plná moc pro spor o rozvod manželství a o jeho rozluku opravňuje právního zástupce domáhati se rozluky manželství jeho klienta i návrhem na povolení rozluky v nesporném řízení.

Opravného prostředku lze se vzdáti smlouvou i před vydáním soudního rozhodnutí.

Vzdání se opravného prostředku proti usnesení povolujícímu rozluku manželství, k němuž došlo na základě předchozího ujednání stran (jich zmocněnců) po prohlášení rozvodového rozsudku a jímž se vzdaly proti němu opravných prostředků a zároveň se dohodly, že podají souhlasnou žádost o rozluku manželství a že se vzdají opravných prostředků proti usnesení povolujícímu rozluku, jest závazné a účinné, třebaže se stalo před prohlášením soudního usnesení o povolení rozluky.

(Rozh. ze dne 14. října 1933, R I 271/33.)

Manželství Miloslava Č-a s Josefou Č-ovou bylo rozvedeno od stolu a lože rozsudkem ze dne 14. září 1932 z viny obou stran. Soud prvního stolu prohlásil usnesením ze dne 5. listopadu 1932 manželství za rozloučené z viny obou manželů. Rekursní soud k rekursu Miloslava Č-a zamítl návrh na rozluku manželství.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že se rekurs Miloslava Č-a proti usnesení prvního soudu ze dne 5. listopadu 1932 odmítá.

Důvody:

Rekurentce jest přisvědčiti, že rekurs Miloslava Č-a proti usnesení krajského soudu ze dne 5. listopadu 1932 byl nepřípustný. Návrh na rozluku manželství podali zmocněnci obou manželů, i tehdejší zmocněnec Miloslava Č-a Dr. Karel K.; při roku dne 24. září 1932 prohlásili zmocněnci obou manželů do soudního protokolu (§ 208 c. ř. s.), že se zřikají stížnosti na usnesení, bude-li rozluka povolena. Za zmocněnce

manžela JUDr. Karla K-a, advokáta v P., učinil tak jeho koncipient Dr. H.; jeho prohlášení platí za prohlášení manželovo, poněvadž tento udělil Dr. K-ovi procesní plnou moc ze dne 20. července 1931, založenou ve spisech krajského soudu, znějící pro spor i o rozvod manželství, tak i o jeho rozluku. Byl tedy Dr. K. oprávněn domáhati se i rozluky a projevit s ní souhlas (§ 31 c. ř. s. a §§ 9 a 34 nesporného zákona a § 914 obč. zák.); zda se jí domáhal sporem či v řízení nesporném, jest nerozhodné, záleželo zajisté Miloslavu Č-ovi při udělení plné moci na výsledku, t. j. na dosažení rozluky, a nikoli na způsobu řízení, který k tomu povede (§ 914 obč. zák.). Miloslav Č. sice tvrdil, že Dr. K-ovi nedal svolení k návrhu na rozluku, avšak toto tvrzení jest vyvráceno výpovědí Dra K-a, který, byv o tvrzení Miloslava Č-a slyšen, udal, že mu Miloslav Č. shora zmíněnou plnou moc dal a po posledním stání rozvodovém sám ho žádal o urychlení rozluky. Ostatně návrh podal i zmocněnec manželčin a k prohlášení o návrhu tom i ke vzdání se opravných prostředků Dr. K., zastoupený svým koncipientem, byl na základě své plné moci oprávněn. Platné vzdání se opravných prostředků činí podle § 472 c. ř. s. opravný prostředek nepřípustným. Vzdání se zmocněncem Č-ovým jest považováti za platné. Opravného prostředku lze se vzdáti smlouvou i před vydáním soudního rozhodnutí; tak rozhodl nejvyšší soud již v rozhodnutích čís. 5771, 8847 a 11.269 sb. n. s., k nimž se odkazuje. V souzeném případě se vzdání se opravného prostředku stalo na základě předchozího ujednání zmocněnců obou manželů; jest prokázáno výpovědí zmocněnce Josefy Č-ové, Dr. Matěje L-a, že se po prohlášení rozvodového rozsudku strany vzdaly proti němu opravných prostředků a zároveň se strany i jich právní zastupci Dr. K. a Dr. L. dohodli, že strany podají souhlasnou žádost o rozluku manželství a že se vzdají opravných prostředků proti usnesení povolujícímu rozluku. V souzeném případě bylo by ostatně vzdání se rekursu pro rekurenta závazným, i kdyby se strany nebyly na něm smluvily a šlo by o vzdání se jednostranné. Podle ustanovení civilního řádu soudního vzdání se opravného prostředku má býti pojato do protokolu (§ 208 c. ř. s.), to se v souzeném případě stalo; § 472 c. ř. s. sice ustanovuje, že zřeknutí se práva odvolacího — to ovšem platí obdobně o opravném prostředku vůbec, — které učiněno bylo p o prohlášení nebo p o doručení rozsudku soudce prvního, nezávisí na tom, aby je odpůrce přijal. Než z toho nelze usuzovati, že by vzdání se opravného prostředku před prohlášením soudního rozhodnutí nebylo účinné. Ustanovení ono sluší vykládati podle jeho účelu. Důvodem jeho jest zřejmě okolnost, by strana, znajíc obsah rozhodnutí, mohla posouditi jeho význam pro své poměry a tak dána byla záruka, že její vzdání se nebude ukvapené. Podobná situace však jest v souzeném případě; účastníci jednání vzdávající se rekursu sice rozhodnutí soudu ještě neznali, avšak měli určitý jeho způsob na mysli, jej označili, význam jeho i dosah vzdání se rekursu mohli uvážiti a pro případ takového určitého výsledku svou vůli projevili.